

Když Snížková meškala podruhé u staré Věkové, přiběhla pro ni pojednou stará podruhná, že má jít domů, že přišel tkadlec s kanafasem.

"A proč vy se behátě?" ptala se Snížková. "Což není Mařenka doma?" "I je, ale nechtěla sem snad jít, poslala mne."

To zaslechl také mladý Věk, jenž přišel před chvílí z krámu. Bylo mu to hned divno, a myslil na to ještě chvíli; také mu při tom připadlo, co mu matka na jaře, když z Prahy přijel, řekla, že všechny holky se přišly na klavír podívat, až na Snížkovu. Je tak ostýchavá, nebo co, nebo trochu hrdá?

Až do té chvíle se děvčátům pořád ještě vyhýbal a na ženění nepomyslel ani pak, i když se mu matka opětně přímo zmínila, a to z toho důvodu, že jí síly nestačí na všechno hospodářství, zvláště teď, co je obchod tak velký. Pořádil se Věkovi ho tak rozšířiti, že všichni kramáři či menší kupci z okolí od něho brali. Také začal přijímat plátna od tkalců z okolí. Povozy z blízka i z daleka, prázdné nebo vysoko narovnané, plné beden, balíků i sudů, ty nejvíce z Prahy, zastavovaly se před Věkovým domem. Někdy až z Vidně i z Terstu zboží přivezly.

Čiperné hospodně bylo dosti nutná potřeba. Stará Věková měla dobře. Také by o takovou nebylo zle ani doma ani v okolí. I nabídky pořád docházely. Než Věk jakoby neslyšel. Věková se však myšlela, domnívaje se, že mu ještě ta komediální vězí v hlavě. Už na ni nevzpomínal, jako vzpomínal, aniž se tajně trudil; také ani jednou již se nepodíval na papírky, na které mu odpovídky psávala, jsou němá. Ležela hluboko v kufru s Mozartovým dvacetníkem. Věkovi napadlo, když se na jaře z Prahy vrátil, aby je spálil. Ale neudělal to přec. Bylo mu jich nějak líto, vlastně těch čistých někdy vzpomínek. — Ale ještě více toho, že se tak sklamal. Jen hořkost mu zůstala a nedůvěra k ženským. Také ho pojala podivná nedůvěra k sobě samu. Měl v lásce nešťastí a nevěřil teď, že by si jej která již mohla obhlíbit. Leda snad pro jeho slušné jmění a pro zaopatření. — A to by raději směl všechno nesnáš než-li to. Proto se měl tak k ženským. Nevyhledával jich, nebo se bál, že kdyby s některou promluvil, že by mu ji hned dávali. Také se s nimi skoro jen v krámě stýkal. Byly to, z mladých, služky a městská děvčata.

Měl se za filosofa; časem však přese všechnu filosofii, přese všechno své umínění, okamžikem sveden, zažertoval v krámě s mladým děvčetem, nebo mu, jak v mladém, zdravém muži přemohla příroda filosofa, v očích zahohlo, když vešlo kypré, mladé děvče. — Někdy se mu div vazy v rukou nechyly, někdy, zapomenuv se, i ruku vztáhl, aby stípl do kulaté brady nebo do plného ramene. — Než to stalo se jen zřídka.

Za to častěji jej taková divná tesknost napadala. Bývalo to, když byl sám, obyčejně za nedělních odpolední, když si vyšel do poli, nebo za večerních chvílí, kdy meškal na sedniče. Obchod a vesky z něho starosti bývaly těch chvílí nic; cítil v nitru pusto a prázdno. Někdy čtením nebo hrou se povyrazil, časem však nesáhl v takové chvíli ani po houslích. Někdy sebral náhle klobouk a začel do hospody mezi "ty kmotry a dědky", jak v takové rozmarinosti jmenoval sousedskou společnost. Té se z počátku také vyhýbal, a když konečně s představeným pil jeho "příjemné" do obce, sud piva, jež zaplatil, ujar stouř obchod, nešel mezi ně, až ho důtklivě zvali.

Byl jejich roják, ale byl už jiný nežli oni. Mnoho mu teď připadlo doma smůlným a hloupým a myslil, že jako pravý osvícenec a syn své doby má nejen právo, než i povinnost posměškem i opovržením odhánět předstávky sta-

rych dob, jak v duchu nazýval i nejednu slušný zvyk věky jako posvěcený. Jinak bylo skutečně mnoho zastaralého a směšného v městské společnosti, mnoho neuvědomělosti, a v selaském lidu, a tímž se v obchodě hodně stýkal, zvláště hojně pověry. V mladistvé bujnosti měl první čas pro to vše jenom posměšek, ať tajený nebo zjevný. Než co se z jara z Prahy vrátil, jednal rozvážlivěji. V české expedici se mu oči otevřely a poznal, že ne smích, ale rozumného poučování je uctno.

Začal se s lidem a se sousedy sblížívat. Také obchod, železná nutnost i duch společenský, člověku přirozený, nutily ho, aby se tak nestránil, ale společnost a styk s lidmi vyhledával. Tak pomenáblu, pomaloučku stával se celým Dobrušanem a v lečem povoloval, bezděky, ač se měl ustavičně za neporušeného osvícence a "frajgaista", jakým, byť i ne zcela neporušeným, byl skutečně své společnosti.

Již jej začaly zajímat maloměstské drobné, někdy titré záležitosti i spory, a když přišel do hospody, kde nebylo nikdy plno, neboť tenkrát sousedé do hospod málo chodili, a kde seděli všichni hosté kolem jednoho stolu, kolem dřevěného svícnu s lojovou svíčkou a s fidibusy, podrobil se všem formalnostem, a když jej vítali: "Vítáme vás z procházky," říkal:

"Děkuju, zdraví poseděli."
A když odcházejícím přáli: "Šťastné navrácení," opáčil: "Zdrávi poseděli."

Teď v adventě přemítal sousedský hovor často mlčením obli, prasnata, jak se tomu onomu soudu zabilo, jaké byly drohy, jitrnice a jelita, a zase o počasí, o sněhu, o hrozných vánících i o cestě do hor zavátých.

Někdy F. Věk dlouho nevydržel a jak mrzut přišel, také opět odešel vždy doand bez lucerny. — (Sousedé chodili z pravidla s lucernou, neboť v městečku nebylo žádných svítilen.) Jindy se však zdržel, rozhovořil se živě a mival hlavní slovo. To když došlo na veřejné události, na politické i vojenské, kdy běželo o to: bude-li vojna s Pruskem, jak dopadne povstání Nydriendrů, jak vojna s Turkem, co nového ve Francouzích. Někdy sám vypravoval, čeho se dočetl v novinách nebo o čem dostal zprávu z Prahy, někdy přinesl Krameriovy noviny a sám předčítal, a mival při tom výklad o českém jazyce, o českém čtení, nebo něco z české kroniky, jak se hodilo. Nejvíce zajímaly zprávy z tureckého bojiště; zvláštní podivení způsobilo počátkem října, že když už mezi císařským lidem v Charvátích a mezi Turky v Bosnii příměřím bylo prohlášeno, Rusové v Maldové a ve Valasích s celou mocí vytáhli do pole. Rusům přály Krameriovy noviny, přel jim Věk i sousedé a s nelibým obdivem poslouchali za listopadového večera, když jim četl, jak "rekové slavní Rusové nedaleko řeky Kubánu zase Turky, ač počtem silnější, na hlavu porazili a celé nepřátelské ležení vybojovali." A živě Dobruští sousedé přisvědčovali a hlavami pokyvovali, když na konec četl:

"Takováť jest ruská moc! I v tomto třetím tažení šťastná; a napotom vály pruskému dvoru navzdory nepřátele Turky s nebroženou myslí potírati bude."

Nad jiné však Věka i sousedy zajímalo, kdy bude korunovace. Z Prahy měl konec jara zprávy, že bude ještě v září. Než v říjnu teprve byl Leopold na římského císaře korunován. Tu šla řeč, že po té v listopadu bude korunovace v Prešpurku a pak v Praze. O korunovaci uherské mohl pak Věk sousedům skutečně předčítat z noviny obáhrnou zprávu, o české pak jensum to, že bude teprve z jara, bez pochyby konec máje měsíce. Bylo z toho dosti výkladů a pochybností, že všem bude po práci, jen Čechům ne. Již Věk psal do Prahy o zvrubnější, jistější zprávy. V tom noviny obáhrnou a

ly, že královský hrad v Praze bude od dělostřelců, pokud v něm přebývali, vyprázdněn a opět k předlému stavu přiveden. Ještě více však Věka potěšila novina, že "páni stavové na všeobecném sněmu mimo jiné důležitosti království českého také z vlastenecké náklonnosti i našeho milého jazyka českého se ujali a chtějí pro lepší rozšíření jeho, aby opět tak v celém království uveden byl, jakož naši slavní předkové vždy sobě na tom velice záležeti dali." — Již za dne, koho ze známých Věk potkal, každému to veselé oznamoval, večer pak všem v hospodě to přečetl a živě a s radostí vykládal, co v sobě několik těch řádků obsahuje. V duchu se však po té zlobil, že ti staří nějak netečně, jak se mu zdálo, to vyslechli, ano že syndikus městský zase štonal, kdo ví, co a jak, páni stavové třeba že ano, ale ve Vidni, tam že fouká jiný vítr a do Čech obyčejně studený —

Když se toho večera domů ubíral, bez světla, v šedém svém plášti zahalen, ve sněhu, tmou, zahledl pojednou, že se blíž napříč náměstím směrem k němu dvě ženské. Byly ve velkých šátečích; větší hřmotná, nesla kolovrat, druhá menší a útlejší nesla rozžatou lucernu. Zardělý její svit mihal se na sněhu třeslavým okruhem, a v něm kmitaly se dlouhé stíny postav i dosti velké lucerny, v její záři bylo také viděti, že poletuje snůh. Obě ženské pospěhaly, ale smály se. Věk poznal po hlasě, že je to Snížková a Márinka s děvčátkem. Sly patrně z přástvy. Jeho, že šel stranou, ve tmě nepostřehly, a čerstvý snůh tlužil jeho krok. Bezděky zvolnil krok, a šel tak, aby se s nimi setkal. V tom zaslechl, bylo to již nedaleko jejich domu, jak děvčátka řekla: "Babička čeká, svítí."

Na to zaslechl dívčin hlas: "Ale u Věku je už tma."

"Ale nespí —" ozval se Věk a veselé, potěšen toho okamžiku, že si panenka všimla jeho oken. Než-li dořekla vykřikla, upřímně, ulíkaně, a div že lucernu nepustila. Uleknutá upřela zraky na mladého kupece, jen usmívaje se před ní náhle stanul a okamžik mlčky, překvapen hleděl na dívku stojící v záři lucerny. Z velkého šátku pávabně vyhlížela mladistvá její tvář, zardělá, s výrazem milého zmatku. Na šátku, na vlasech nad čelem běhal se sněhové chomáčky, a teď se také jeden na římských zachytil. Zamrkala bezděky, a vykročila. Byla by nejraději utekla. Děvčátka se smála, jak se lekly, a že pana souseda ani neviděly ani neslyšely. Ten šel s nimi, vedle Márinky, nikoliv však blízko, a žertem se jí ptal, co že se tak lekla, a ptal se, kde byly, a že jí radost pokazil, že se tak veselé smála.

Stanul právě na suché, tmavé podšmí Snížkova stavení. Pověděla mu, kde byly, že na přástvě, a to že se Baručka, děvčátka, tak rozesmála. "A nne se už nebojíte?" Usmála se a zavřela hlavou. V tom Barka dvěře otevřela. Márinka dala "dobrou noc" a vylouzla do dveří. Jak se v nich bezděky ohléda, viděla, že sousec ještě stojí na podšmí a že se za ní dívá. Vběhla jako divá do světnice, až se babička divila, co že je tak udělaná, a co že lucernu nesháší. Vnučka se nic už nesmála, když se Barka na tu otázku zas zachechtala a se smíchem vypravovala, jak je tuhle soused, kupec, pěkně polekal.

Márinka byla ráda, když babička jí vypravala, aby šla spat. Děvče chutě vylouzlo do postele, teď v zimě spala dole ve světnici s babičkou, a byla ráda, že babička shasívali; nechovala ještě po tmě jako jindy. Vnučka zavřítána jako myška do peřin ani nedutala, jakoby spala, a myslila na to, co se jí teď přihodilo. Nemluvila pravdu, když na sousedovu otázku prve řekla, že se ho nebojí. Bála se ho, jak vedle ní krácel, ale také ji to těšilo a vzrušilo, že nemohla ani usnout. A pak, když slyšela paklébné babiččino oddechování ve spaní, povytáhla se z peřin vše ke hlavám své postele poblíž okna, pak vatrčívá se podhrnula lílou, plátnou záslonku a upřela zrak svůj ven. Tam byla tmavá noc; jen snůh na střešních a na ulici již provítoval a

jasné, rudé, jediné světlo. U Věku, nahore v sedniče. Nešel spat. Co dělá? V tom se Snížková hnula, a vnučka vylouzla zase do peřin. Ležela tiše, přemýšleje, co že nejdě spat, nesmál-li se jí, co si myslil, a že se přesvědčí, jak bude dlouho svítit. V tom se jí zase mihlo, co tenkrát řekl Prantioň, že takovou hezkou čtenářku si nesmí poplašit. Těšilo ji to a často si na to vzpomněla, ač jí také někdy připadlo, nefek-li to jen tak. Podívala se zase zpod záslony. . . Svítit ještě. Ulehla, chtějíce zvěděti, jak bude sousec dlouho vzhůru.

Ale když po té do světnice zašel ohlas rohu a temný zpěv pousněného, jenž v plášti, v beranici a s pikou v ruce zvolna krácel ulicí:

Odhla jedenáctá hodina,
chval každý duch Hospodina,
i Ježíše jeho syna.
Opatrujte světlo, oheň,
ať není žádnému škoden —

spala již Márinka Snížková. Věk dosud svítit.

Stávalo se vnučce Snížkové, že když se ráno probudila, že cítila podivnou tíhu na mysli, neurčitý smutek; zdávalo se jí, že je opuštěna, jakoby se neměla na těšit. S takovým smutkem vstávala a nadarmo se mu bránila i dlouho za dne a rozpomínala, co jí je, že nemá žádné příčiny. Ale toho rána, jak oči otevřela, bylo její první, co se večer stalo, jak se setkala se sousem: bylo jí volno, pěkně. Ležela vzpomínala na vše, jak bylo, a pak, jak se ozval babiččin hlas, chutě vstala, svěží, jako vlastovička.

Věk, když ráno, časné, vyšel před krám, upřel nejprve zrak na Snížkovo stavení, jež v jitrním šeru ještě temno stálo, a vzpomněl si maně, že Márinka ještě asi spí. I mihla se mu zas, jak jí večer večer, přišel domů, chvilí měl na ošeh, ve velkém šátku, a chomáčky sněhovými na vlasech i na řasách, jak se upřímně lekla a na něj se podívala.

Tu ta malá příhoda sběhla se nedlouho po tom, co vyzvěděl Věk, kdo je vlastně jeho horlivou čtenářkou, a když proto začal si bezděky vámati souseďiny vnučky. Na ni už beztoho od svato-dušních svátků, co s ní na kůru zpíval, děle utkvěl jeho zrak, kdykoliv ji potkal, nežli na ostatních děvčatech. Než to hleděl na ni jako na pěkný obrázek. Měl ji za dítětu ještě, jako za panenku. — Až pak přišlo to s těmi knihami a to, co mu matka pověděla. I toho si všiml, že dosud nebyla nikdy u něho pro nic v krámě, ač jiná děvčata dosti často přiběhla, že je před ním nějak plachá, jakoby se mu vyhýbala. A přece zase byl její pohled tak milý a jemu zdálo se, že ho ráda vidí.

Když ji potkal odpoledne po onom večeru, kdy ji bezděky tak zalekl, zarděla se jako mák. Zalahodilo mu to; sám však, ač jí měl za onačejší všech městských děvčat, zůstával k ní jako dřív, leda že teď spíše a ní mimochodem promluvil, na babičku se zeptal nebo zažertoval.

Tu noc před štedrým dnem bylo v Dobrušce živo, a nejvíce ve staveních, kde té doby se odhývaly přástvy. Z toho, co děvčata přes úkol přepředla, i z toho, co přídala, na hotových, pořízeno jídlo, buchy, koláče i káva; mladenci pak, kteří na přástvy chodili a žertem děvčátům nitě trhali nebo pazdři s klína setřásali, opatřili pivo, rosolky. Bylo veselo, všude až přes půlnoce, někde až do úsvitu.

F. Věk jako loni tak i letos nešel nikam, ač věděl, že všichni mladí jdou a že mu to budou mít za zlé. Ráno pak, na štedrý den, se podívil, že nebyl sám. Od Barky, děvčátka Snížkovy, se dověděl, že Márinka také nikde nebyla, že se sice chystala celý den, ale samý večer že se pojednou rozmyslila. Nemožná nebyla. Divil se tomu, ale hrubě si tím hlavy nelámal.

Štedrý večer, bez vánočního stromku, jako všude tenkrát by-

lo, slavil po matčině přání s veskerou svou čeledí. Zachoval také k vůli matce a pro vzpomínku na chlapecká léta všechny obyčejce, ač dle zásad svého vzdělání měl jimi a všemi těmi nevinnými pověrami povrhnutí. Na jitrní však nešel. Netušil, že tam někomu scházela.

Márinka Snížková se nadála, že tam bude, buď u primu u houslí, nebo u tenoru. Těšila se již z večera na jitrní, více nežli kdy jindy, až se jí babička zeptala. Vnučka jí řekla, že na pastýřskou má, jak budou pastýři zpívat a pastýřky na dudy hrát, že to je takové pěkné. Pastýři zpívali i pastýřky, sama měla jeden pastýřův hlas, a na varhanách hrály jako na dudy, a přece jí ta všechna pastorála tak netěšila.

Za to na slavný den, před hrubou na Boží hod, rázem se zapýřila a zaradovala, když Věk přišel na kůr. Nenadála se ho, když večera nebyl, a nevěděla také, že regenschori ho požádali, aby zpíval velké, tenorové solo. Mladý kupec, jak se vítal s hudebníky a ochotníky, jichž byl dnes plný kůr, dívčina ruměnce nespozoroval, aniž tušil, že ji příchodem svým tak vzrušil. Ale pak, když stoji vedle ní zpíval, byl při hlase a zpíval pěkně, a partesy obraceje stranou pohlédli, byl až překvapen pohledem své mladické souseďky, jenž na něm upřeně kvěvil, vyjasněn, s nelibým obdivem a tak oddané zárověň. Až jej to zarazilo a všiml si, jak Snížkové vnučka hned po té vpadla, že se jí třásl hlas a že chvíli zpívala nejistě.

(Pokračování.)

Sluneční světlo je smrti zárodků a mikrobů, ale do krve dosáhnouti nemůže. Dra. Petra Hoboka vyhlazuje zárodky nemocí ze životní tekutiny. Lék tento má zajímavé dějiny. Časopis a brožurka, s plným popisem a poučením pošle se zdarma každému, kdo zašle své jméno a adresu na Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 19-25 So. Hoyne ave., Chicago, Ill.

"Jest pozoruhodno, jak Severův Silitel ledvin a jater vydatně pomáhá při obtížích jater, ledvin a měchýře. Jistě, že svými účinky daleko předčí mnohé jiné léky." — J. Kalaš, Michigan City, N. D

Proti bolestem v zádech,
které v četných případech pochází od nepořádku ledvin, musíte užítí takový prostředek, který jde přímo na kořen choroby a odstraňuje příčinu.

Severův Silitel ledvin a jater
jest spolehlivý a osvědčený lék, jehož účinky jsou dobře známé. Doporučuje se pro úspěšné léčení různých neduhů jater, ledvin a močového ústrojí.

Posiluje ochablé ledviny. Podněcuje játra k rádné práci. Napravuje obtíže močového ústrojí. Dvojit velikost: 50c a \$1.00

Nespokojenost.
Závrať, bolení hlavy, pálení záhy, zácpa, zlenivění jater, jsou některé z četných příznaků nestravnosti neb nezáživnosti. Vliv těchto obtíží činí člověka nespokojeným, avšak nesnáze zpravidla brzy jsou překonány, užíváte-li po nějaký čas

Severův Životní Balsám.
Cena 75 centů.

Proč trpěti bolest?
Zdravý člověk bývá prost všechkých bolestí. Bolesti na prsou, v zádech neb v boku, stuhlost svalů a kloubů, otok, zánět, ochromení, a jiné povrchní bolesti, ať již následek revmatismu, neuralgie nebo pohmoždění, vymknutí a křečí vyžadují upotřebení místního prostředku. Pro rychlou a jistou úlevu upotřebte

Severův Gothardský olej.
Cena 50 centů.

Při nejbližší příležitosti zkuste tyto léky. Na prodej ve všech lékárnách a v mnohých obchodech a léky. Návodů a kuličky, popisující léčebnou metodu, jsou tištěné ve vaší řeči. Při kupování léků hleďte, aby na obalu bylo jméno

W. F. SEVERA Co. CEDAR RAPIDS IOWA